

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Adwokatury Diany Walczanow,
w sprawie **adwokata M. G.**,
obwinionej z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U.
z 2017 r., poz. 2368 ze zm.),
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 25 czerwca 2018 r.
kasacji wniesionej przez obrońcę z urzędu obwinionej
od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 8 kwietnia 2017
r., sygn. akt WSD [...],
utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w [...].
z dnia 20 kwietnia 2016 r., sygn. akt SD [...],

1. oddala kasację;

2. zwalnia obwinioną adw. M. G. z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego:

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. P. A. - Kancelaria Radców Prawnych i Radców Podatkowych w W. kwotę 1476 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym 23 % podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz obronę obwinionej na rozprawie przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w W. orzeczeniem z dnia 20 kwietnia 2016 r., sygn. akt SD [...], uznał obwinioną adw. M. G. za winną tego, że: „ w dniu 12 stycznia 2015 r. w W. pomimo obowiązku stawienia się na wezwanie władz Adwokatury i okazania szacunku władzom Adwokatury, nie stawiała się na wezwanie Wicedziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w [...], pomimo otrzymania wezwania do osobistego stawiennictwa, które odebrała osobiście w dniu 5 stycznia 2015 r. i jednocześnie nie usprawiedliwiła swego niestawiennictwa, okazując brak szacunku władzom Adwokatury ”, to jest popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 Prawa o adwokaturze w zw. z § 1 ust. 2, § 61 i § 64 in fine Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodowej i za to na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze wymierzył obwinionej adw. M. G. karę upomnienia.

Od powyższego orzeczenia apelację wywiódł obrońca obwinionej, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia „ poprzez błędne ustalenie, że obwiniona adwokat M.G. nie usprawiedliwiła nieobecności przed Wicedziekanem Okręgowej Rady Adwokackiej, w sytuacji gdy obwiniona adwokat M. G. złożyła usprawiedliwienie (k.11), artykułując przyczynę nieobecności, w konsekwencji czego nie sposób przyjąć, że obwiniona adwokat M.G. uchybiła obowiązkowi okazania szacunku władzom Adwokatury ”.

W oparciu o tak sformułowany zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionej.

Po rozpoznaniu odwołania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeczeniem z dnia 8 kwietnia 2017 r., sygn. akt WSD [...], utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, eliminując z kwalifikacji prawnej czynu § 1 ust. 2 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu.

Od powyższego orzeczenia kasację wywiódł obrońca obwinionej. Zaskarżył „wyrok” w całości, zarzucając:

„ 1. rażąco obrazę prawa materialnego tj. przepisu art. 80 Prawa o adwokaturze w zw. z § 61 i § 64 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu poprzez jego błędne zastosowanie wynikające z nieprawidłowej i nieznajdującej oparcia w

brzmieniu przepisów wykładni sformułowania „władze adwokatury”, co miało swój wyraz w zaliczeniu do władz adwokatury wicedziekana okręgowej rady adwokackiej,

2. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. przepisów art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z 95n Prawa o adwokaturze poprzez niepoddanie całościowej i rzetelnej analizie zawartych w apelacji obrońcy zarzutów, jakie postawione zostały wyrokowi Sądu pierwszej instancji i rozważenie ich bez wykazania konkretnymi argumentami, dlaczego uznano zarzuty apelacji za bezzasadne, tj. w sposób rozmiijający się z wymogami art. 7 i 410 k.p.k. w zw. art. 95n ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze”.

Autor kasacji wniósł:

1. w przypadku uwzględniania pierwszego zarzutu - o uchylenie zaskarżonego wyroku i zmienionego nim wyroku sądu pierwszej instancji oraz uniewinnienie obwinionej zgodnie z art. 537 § 2 k.p.k.,

2. w przypadku nieuwzględnienia pierwszego zarzutu - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Adwokatury do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna.

Truizmem jest przypominanie, iż kasacja przysługuje od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego. Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał orzeczenie Sądu I instancji w mocy, eliminując tylko z kwalifikacji prawnej czynu § 1 ust. 2 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodowej. Czyli podzielił poglądy co do winy i kary wyrażone przez Sąd I instancji. W odwołaniu nie kwestionowano wykładni sformułowania „władze adwokatury”. Podnoszono rzekomo błędne ustalenie, iż obwiniona nie usprawiedliwiła niestawienia się na wezwanie władz samorządu adwokackiego.

W opisaney sytuacji Sąd odwoławczy nie naruszył swych obowiązków kontrolnych w tym zakresie – po prostu nie było takiego zarzutu odwoławczego.

Przepisy ustawy Prawo o adwokaturze i Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu nakazują adwokatowi:

- okazywać szacunek władzom samorządu adwokackiego;
- stawiać się na każde wezwanie władz Adwokatury.

§ 67 Kodeksu Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu definiuje kogo zaliczamy do władz adwokatury, są to zarówno organy adwokatury jak i organy izb adwokackich oraz dziekan i rzecznik dyscyplinarny. Stosownie do treści art. 43 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze organem adwokatury jest Okręgowa Rada Adwokacka. W skład jej prezydium wchodzi między innymi wicedziekan. Zgodnie z art. 48 ustawy Prawo o adwokaturze dziekan reprezentuje okręgową radę adwokacką. Wicedziekan jest stałym zastępcą dziekana.

Zdaniem Sądu Najwyższego rozpoznającego sprawę wicedziekan czy zastępca rzecznika dyscyplinarnego jest organem władz adwokatury w rozumieniu § 67 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu.

Nie doszło też do rażącej obrazę art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Sprawa jest bardzo prosta w związku z tym Wyższy Sąd Dyscyplinarny dość lakonicznie ale w sposób wystarczający uzasadnił dlaczego nie uwzględnił apelacji obrońcy obwinionej. Wskazał, że w pełni podziela i uznaje za prawidłowe ustalenia Sądu I instancji. Swoim zachowaniem obwiniona w sposób rażący, a nawet demonstracyjny naruszyła zasady wynikające zarówno z ustawy Prawo o adwokaturze jak i Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu.

Wbrew wywodom obrony nie stanowi usprawiedliwienia niezgłoszenia się na wezwanie wicedziekana pismo obwinionej z dnia 12 stycznia 2015r. o treści „Uprzejmie informuję, iż w związku z otrzymaniem wezwania na dzień 12 stycznia 2015 roku (poniedziałek) na godzinę 14.30 – do chwili obecnej nie jest mi znana treść pisma Sądu Rejonowego w W. treść protokołu rozprawy z dnia 1 grudnia 2014 roku (brak sygnatury sprawy, brak informacji kogo i czego sprawa dotyczy), na które to pisma wezwanie niniejsze się powołuje. W tej sytuacji nie jest możliwe przygotowanie się przeze mnie do złożenia wyjaśnień w niniejszej sprawie. Dlatego też zwracam się z uprzejmą prośbą o przesłanie mi kopii tych dokumentów w celu

ustalenia prawidłowej sygnatury sprawy i przygotowania odpowiednich wyjaśnień” (k.11).

Trudno sobie nawet wyobrazić reakcję sądu czy prokuratury na analogicznej treści „usprawiedliwienie” niestawienia się adwokata na wezwanie.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.